

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5954/2567

นาย ส. ในฐานะผู้จัดการมรดก นาง จ.โจทก์ นาย น.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 95/1, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์เบิกความยืนยันได้ว่า ภริยาโจทก์นำสัญญาเงินกู้ พร้อมต้นฉบับโฉนดที่ดิน สำเนาบัตรประจำตัวประชาชนและสำเนาทะเบียนบ้านของจำเลย มามอบให้ยึดถือไว้เป็นประกันเงินกู้ ถือได้ว่าโจทก์มีส่วนเกี่ยวข้องในการกู้ยืมเงิน แม้โจทก์ไม่นำ ง. พยานในสัญญาเงินกู้มาเบิกความเนื่องจาก ง. เป็นลูกหนี้เงินกู้ยืมและยังไม่ได้ชำระหนี้คืนโจทก์เช่นเดียวกันจึงไม่ถือเป็นข้อพิรุธของโจทก์ ที่จำเลยอ้างว่าโฉนดที่ดินของจำเลยสูญหายโดยไม่ทราบสาเหตุเป็นเพียงคำกล่าวอ้างลอย ๆ โดยปราศจากเหตุผล และเป็นเรื่องง่ายที่จำเลยจะกล่าวอ้างเช่นนั้น และที่จำเลยไปแจ้งความต่อเจ้าพนักงานตำรวจว่า โฉนดที่ดินสูญหายก็เป็นช่วงเวลาหลังจากที่จำเลยทราบแล้วว่าโฉนดที่ดินอยู่กับโจทก์ ทั้งโจทก์ยังได้ทวงถามเงินกู้ยืมจากจำเลยด้วย ซึ่งจำเลยก็เบิกความยอมรับข้อเท็จจริงดังกล่าว ส่วนที่จำเลยอ้างข้อความในแอปพลิเคชันไลน์ ที่เป็นการพูดคุยระหว่าง ท. กับ ง. ทำนองว่าเอกสารเกี่ยวกับการกู้ยืมเงินเป็นเอกสารปลอม เมื่อจำเลยไม่ได้นำ ท. และ ง. มาเป็นพยานข้อความตามเอกสารดังกล่าวเป็นเพียงพยานบอกเล่า โดยหลักแล้วต้องห้ามไม่ให้รับฟัง ตามป.วิ.พ. มาตรา 95/1 ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7 ทั้งไม่เข้าข้อยกเว้นให้รับฟังเป็นพยานหลักฐานได้ พยานหลักฐานของโจทก์จึงมีน้ำหนักให้รับฟังมากกว่าพยานหลักฐานของจำเลย ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าจำเลยกู้ยืมเงินภริยาโจทก์และยังไม่ได้ชำระคืน จำเลยจึงต้องชำระเงินดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ยคืนแก่โจทก์

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 1,187,500 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 1,000,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การและฟ้องแย้ง ขอให้ยกฟ้องและให้โจทก์ส่งมอบต้นฉบับโฉนดที่ดินเลขที่ 7974 แก่จำเลยในสภาพเรียบร้อย โจทก์ให้การแก้ฟ้องแย้งว่า จำเลยกู้ยืมเงินจากนางจรรยาได้รับเงินครบถ้วนแล้ว และส่งมอบต้นฉบับโฉนดที่ดินเลขที่ 7974 ยึดถือไว้เพื่อเป็นหลักประกันจริง โจทก์จึงไม่อาจคืนต้นฉบับโฉนดที่ดินแปลงดังกล่าว ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยชำระเงิน 1,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 21 พฤษภาคม 2560 เป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 แต่ดอกเบี้ยถึงวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 20 พฤศจิกายน 2562) ต้องไม่เกิน 187,500 บาท และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ อัตราดอกเบี้ยตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 นั้น ถ้ากระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนอัตราโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาเมื่อใด ก็ให้ปรับเปลี่ยนไปตามนั้น แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามที่ขอ กับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 30,000 บาท ให้จำเลยเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีแก่โจทก์ 10,000 บาท ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก ฟ้องแย้ง ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนฟ้องแย้งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 แผนกคดีผู้บริโภคพิพากษากลับเป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์และให้โจทก์คืนโฉนดที่ดินเลขที่ 7974 แก่จำเลย

กับให้โจทก์ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนฟ้องโจทก์และส่วนฟ้องแย้งทั้งสองศาลแทนจำเลย โดยกำหนดค่าทนายความรวม 30,000 บาท ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีรวม 10,000 บาท โจทก์ฎีกา โดยศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภคอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภควินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นนี้ฟังได้ว่า โจทก์เป็นสามีและเป็นผู้จัดการมรดกของนางจรรยา สัญญาเงินกู้ ระบุว่า เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2560 นายสุนทร กู้เงินนางจรรยา จำนวน 1,000,000 บาท ตกลงชำระหนี้เงินกู้ทั้งหมดภายในวันที่ 21 พฤษภาคม 2561 เพื่อเป็นหลักฐานในการกู้ยืมเงินให้แก่ผู้ให้กู้ ผู้กู้ได้นำโฉนดที่ดินเลขที่ 7974 มอบให้ไว้แก่ผู้ให้กู้ ระหว่างพิจารณาจำเลยแถลงขอให้ตรวจพิสูจน์ลายมือเขียนภายในวงเล็บที่ปรากฏในช่องผู้กู้เปรียบเทียบกับลายมือชื่อเขียนของจำเลยในต้นฉบับเอกสารช่วงปี พ.ศ. 2560 ว่าลายมือเขียนดังกล่าวเป็นลายมือของจำเลยหรือไม่ กองพิสูจน์หลักฐาน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ตรวจพิสูจน์แล้วผลการตรวจระบุว่า ลายมือชื่อคำว่า "สุนทร" ในสัญญากู้ เปรียบเทียบกับตัวอย่างลายมือชื่อของ นายสุนทร ตามที่ระบุในเอกสารตัวอย่างปรากฏว่า ตัวอย่างลายมือของ นายสุนทร เขียนไม่คงที่ ลักษณะพิเศษของการเขียนไม่เด่นชัด ในกรณีนี้จึงไม่อาจลงความเห็นอย่างหนึ่งอย่างใดได้ ตามหนังสือแจ้งผลการตรวจพิสูจน์และรายงานการตรวจพิสูจน์ ฉบับลงวันที่ 22 มกราคม 2564 ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ที่ได้รับอนุญาตให้ฎีกามีว่า เป็นเอกสารปลอมหรือไม่ โจทก์ฎีกาท่านองว่า ที่จำเลยอ้างว่าขณะเกิดเหตุน้ำท่วมจำเลยนำโฉนดที่ดินไปเก็บไว้ชั้นบนของบ้านต่อมาโฉนดที่ดินได้สูญหายไปนั้น เป็นข้ออ้างที่ไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง เนื่องจากโฉนดที่ดินเป็นเอกสารสำคัญากที่บุคคลอื่นจะนำเอาไปโดยที่จำเลยไม่ทราบ และที่จำเลยแจ้งความต่อเจ้าพนักงานตำรวจว่าโฉนดที่ดินสูญหายก็เป็นเวลาหลังจากที่จำเลยทราบจากเจ้าพนักงานที่ดินแล้วว่าโฉนดที่ดินอยู่กับโจทก์ มิได้สูญหาย ปัญหาดังกล่าว โจทก์เป็นพยานเบิกความว่า โจทก์เป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจและร่วมกับนางจรรยาประกอบอาชีพให้กู้ยืมเงิน เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2560 นางจรรยาแจ้งโจทก์ว่าจำเลยและภรรยาจำเลยจะขอกู้ยืมเงิน 1,000,000 บาท โจทก์จึงจัดหาเงินจำนวนดังกล่าวมอบให้นางจรรยาในช่วงเช้า นางจรรยาแจ้งว่าจะทำสัญญาที่บ้านจำเลยและในช่วงเย็นนำสัญญาเงินกู้ พร้อมต้นฉบับโฉนดที่ดินเลขที่ 7974 ให้พยานยึดถือไว้เป็นประกัน ภายหลังจากนางจรรยาเสียชีวิต พยานนำเอกสารเกี่ยวกับการให้กู้ยืมเงินมาตรวจสอบพบว่า มีรายชื่อของจำเลยยังไม่ได้ชำระหนี้ จึงนำคดีมาฟ้อง ส่วนจำเลยอ้างตนเองเป็นพยานเบิกความว่า จำเลยไม่เคยกู้ยืมเงินและรับเงินจำนวน 1,000,000 บาท จากนางจรรยา ภริยาโจทก์ เมื่อเกิดเหตุน้ำท่วม จำเลยย้ายเอกสารรวมทั้งต้นฉบับโฉนดที่ดินไปเก็บไว้ที่ชั้นบนของบ้าน ต่อมาปี 2562 ตรวจดูไม่พบโฉนดที่ดินแปลงดังกล่าวแล้วโดยไม่ทราบว่าสูญหายไปเพราะเหตุใด หลังจากนั้นจึงไปที่สำนักงานที่ดินขอคัดสำเนาโฉนดที่ดินเพื่อออกไปแทน เจ้าพนักงานที่ดินแจ้งว่าโฉนดที่ดินไม่ได้สูญหายแต่อยู่กับโจทก์ และเจ้าพนักงานที่ดินเรียกให้โจทก์มาคุยกับจำเลย โจทก์แจ้งว่าจำเลยกู้ยืมเงิน 1,000,000 บาท จำเลยปฏิเสธ เมื่อออกจากสำนักงานที่ดิน จำเลยจึงไปแจ้งความว่าเอกสารสูญหาย และได้สอบถามนางสนทราย ภริยาจำเลยว่ากู้ยืมเงินโจทก์หรือไม่ นางสนทรายซึ่งถูกจำคุกอยู่ที่เรือนจำอำเภอทุ่งสงแจ้งว่าไม่ได้กู้ยืมเงินโจทก์ นางสนทรายและนางนงลักษณ์ ได้พุดคุยทางแอปพลิเคชันไลน์เกี่ยวกับเรื่องการกู้ยืมเงินท่านองว่าสัญญากู้ยืมเงินเป็นเอกสารปลอม เห็นว่า โจทก์เบิกความโดยมีสัญญาเงินกู้มาแสดง พร้อมทั้งมีต้นฉบับโฉนดที่ดิน สำเนาบัตรประจำตัวประชาชนและสำเนาทะเบียนบ้าน ซึ่งเป็นเอกสารส่วนตัวของจำเลยมาแสดงประกอบ โดยต้นฉบับโฉนดที่ดินดังกล่าว คือโฉนดที่ดินที่ระบุในสัญญาเงินกู้ ว่าผู้กู้ได้มอบให้ผู้ให้กู้ไว้เป็นประกันการกู้ยืมเงิน แม้โจทก์จะไม่ได้รู้เห็นขณะจำเลย

ทำสัญญากู้ยืมเงินกับภริยาโจทก์ แต่ก็ได้รับความจากโจทก์ว่าโจทก์เป็นผู้จัดเตรียมเงินจำนวนดังกล่าวให้ภริยาโจทก์เพื่อนำไปให้จำเลยกู้ยืมที่บ้านของจำเลย และต่อมาภริยาโจทก์นำสัญญากู้เงินพร้อมต้นฉบับโฉนดที่ดิน สำเนาบัตรประจำตัวประชาชนและสำเนาทะเบียนบ้านของจำเลยมามอบให้ยึดถือไว้เป็นประกัน ถือได้ว่าโจทก์มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกู้ยืมเงินในครั้งนี้ด้วยเช่นกัน ส่วนที่โจทก์ไม่ได้นำนางนงลักษณ์ พยานในสัญญาเงินกู้มาเบิกความ ได้รับความจากโจทก์ตอบทนายจำเลยถามค้านว่า นางนงลักษณ์ทำงานอยู่ที่บริษัท พ. ซึ่งเป็นที่ทำงานเดียวกันกับนางสนทราย ภริยาจำเลย ทั้งนางนงลักษณ์เป็นลูกหนี้เงินกู้ยืมและยังไม่ได้ชำระหนี้คืนโจทก์เช่นเดียวกัน จากข้อเท็จจริงดังกล่าวการที่โจทก์มิได้นำนางนงลักษณ์มาเป็นพยาน จึงไม่ถือเป็นข้อพิรุธของโจทก์ ดังที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 ได้วินิจฉัยไว้แต่อย่างใด สำหรับที่จำเลยอ้างว่าโฉนดที่ดินของจำเลยสูญหายไปโดยไม่ทราบสาเหตุ เป็นเพียงคำกล่าวอ้างลอย ๆ โดยปราศจากเหตุผล ซึ่งเป็นเรื่องง่ายที่จำเลยจะกล่าวอ้างเช่นนั้น ข้ออ้างดังกล่าวจึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง และที่จำเลยไปแจ้งความต่อเจ้าพนักงานตำรวจว่าโฉนดที่ดินสูญหายก็ได้รับความจากโจทก์ว่า เป็นช่วงเวลาหลังจากที่จำเลยทราบแล้วว่าโฉนดที่ดินอยู่กับโจทก์ ทั้งโจทก์ยังได้ทวงถามเงินกู้ยืมจากจำเลยด้วย ซึ่งจำเลยก็เบิกความยอมรับข้อเท็จจริงดังกล่าว การที่จำเลยแจ้งความเช่นนี้จึงเป็นเรื่องที่ไม่ตรงกับข้อเท็จจริงที่ปรากฏนับเป็นข้อพิรุธของจำเลย ส่วนที่จำเลยอ้างข้อความในแอปพลิเคชันไลน์ ซึ่งเป็นการพูดคุยระหว่างนางสนทรายกับนางนงลักษณ์ทำนองว่าเอกสารเกี่ยวกับการกู้ยืมเงินเป็นเอกสารปลอมนั้น เมื่อจำเลยมิได้นำนางสนทรายและนางนงลักษณ์มาเป็นพยาน ข้อความตามเอกสารดังกล่าวเป็นเพียงพยานบอกเล่า ซึ่งโดยหลักแล้วต้องห้ามไม่ให้รับฟังตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 95/1 ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7 ทั้งไม่เข้าข้อยกเว้นให้รับฟังเป็นพยานหลักฐานได้ กล่าวโดยสรุปแล้วพยานหลักฐานของโจทก์มีน้ำหนักให้รับฟังมากกว่าพยานหลักฐานของจำเลย ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าสัญญาเงินกู้ มิใช่เอกสารปลอม เมื่อจำเลยกู้ยืมเงินภริยาโจทก์และยังไม่ได้ชำระคืน จำเลยจึงต้องชำระเงินดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ยคืนแก่โจทก์ดังที่ศาลชั้นต้นพิพากษา ส่วนที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิจารณายกฟ้อง และให้โจทก์คืนโฉนดที่ดินเลขที่ 7974 แก่จำเลยนั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น พิจารณากลับเป็นว่า ให้บังคับตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์และชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

ธรรมนูญ สິงห์สาย · ชาญณรงค์ ปราณีจิตต์ · นนท์ ชัยปกรณ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5954/2567>